

PĚT

Po celá ta léta jsem se ukrývala v nekonečné noci a toužila po tom, aby mi den poskytl dočasnou úlevu, jenže jsem zapomněla, že i světlo dokáže být kruté. Člověk může zemřít na vyprahlém pobřeží stejně, jako se může utopit v hlubinách. Stala jsem se stvořením tmy, prchavým stínem, který se nehodí do probuzení, sluncem zalitého světa.

DENÍKY ANGHARAD MYRDDINOVÉ, 202 P. P.

Z jezera Bala se zvedal mrazivě chladný vítr a štípal Effy do nosu a tváří, ale i tak kráčela pomalu a rozvážně. Aspoň než se dostala z Prestonova dohledu. Pak zrychlila, utáhla si šálu pod bradou a zastrčila ruce do kapes. Do knihovny to neměla víc než pět minut, ale než došla k lesknoucím se dřevěným dveřím, chlad už se jí zakousl do morku kostí.

Netušila, co to do Prestona vjelo. Co v něm vyvolalo ten náhlý, nečekaný strach. Vždycky všechno přehnaně rozebíral a nad vším se nervoval, ale tohle bylo jiné. Ostřejší, náhlé. Strach, který se do něj zasekl jako stříbrné ostří.

Effy napadlo, že její přítel má asi k obavám důvod, ale ne k obavám z náledí. Když procházela kolem trafiky, zahlédla dnešní titulky. *MASOVÉ DEZERCE Z PRVNÍ LINIE: SPUSTÍ*

*MINISTERSTVO OBRANY DALŠÍ NÁBOR REKRUTŮ?
ODMÍTÁME ZPOCHYBŇOVÁNÍ MYRDDINOVA AU-
TORSTVÍ!*

Se sevřeným žaludkem se od nich odvrátila. Vybavila si svůj první den na Hiraethu, kdy obvinila Prestona, že se snaží narušit llyrijské válečné úsilí, že je sabotér. Jak kruté – a *zasloužené* – bylo, že z toho teď obviňují i ji.

Zavrtěla hlavou, jako by si ji chtěla vyčistit, a vystoupala po točitém schodišti knihovny ke kulatému recepčnímu pultu. Momentálně za ním byl knihovník, který se tvářil hodně kysele, a tak se Effy rozhodla, že se pokusí najít si cestu knihovním labiryntem na vlastní pěst. Prošla dveřmi dovnitř, nastoupila do malého rachotícího výtahu a pak s hlubokým nádechem vyšla do matně osvětlených uliček mezi knihovními regály.

Tahle část knihovny byla na rozdíl od čítáren s naleštěným tmavým dřevem a vysokými klenutými stropy obyčejná. Do všech stran se táhly regály, úzké uličky mezi nimi osvětlovaly jen slabé zářivky. V místnosti bez oken dominoval pach prachu a staré kůže. Effy se rozkašlala a ten zvuk se k ní strašidelně vrátil s ozvěnou.

Vydala se pomalu mezi regály a zářivky nad ní bzučely a blikaly. Tohle prázdné, temné, tiché místo patřilo rozhodně k těm, kde se jí mohl zjevit král kouzelných – jako šepot ve vzduchu prosyceném plísni, jako záblesk černých vlasů mezi policemi. A ona by se bála, ale byl by to její strach – bezpečně uzamčený ve schráně její mysli nebo polapený mezi vlhkými stránkami *Angharad*.

Teď, bez krále kouzelných a bez příběhů, byl svět pustý a pro ni nepochopitelný, cítila, že ho nemůže nijak ovládat. Což bylo děsivé a vyčerpávalo ji to. Leželo to na ní jako mohyla z kamení.